

[Lysholt Hansen.]

af staten 2.080 mill. kr. i refusion. Den ændrede byrdefordeling vil betyde, at der i fremtiden kun skal kunne overføres 1.039 mill. kr. til kommunerne.“

Når kommunerne skal have godt en milliard kr. mindre i refusion fra staten, hvordan tror man da, at man kan gennemføre en kommuneskatteprocent, som er passende? Så må vi i hvert fald spørge: hvem er den passende for? For jeg kan godt sige, at den vil ikke være passende for almindelige lønindtægter, ja, end ikke for indtægter op i ret høj lønklasse, for det er jo en kendsgerning, at der er ingen progression, og man siger også i det konservative forslag, at der skal ingen progression være, hvad kommuneskatten angår. Men når progressionen, samtidig med at man lægger større byrder over på kommunerne, fjernes, ja, så må da nogen skulle bære disse byrder.

Jeg kan godt sige efter samtaler, jeg har ført med kommunalfolk — og det skal de konservative jo nok også blive stillet over for, når vi engang får deres skattereformforslag nærmere at se — at de bogstavelig talt ryster i bukserne for konsekvenserne af det, de konservative her har foreslået, er frygtelig bange for, hvordan ordningen vil ramme i de fattige kommuner; de rige kommuner skal jo nok klare sig, de har for det første de store indtægter, og for det andet har de som regel færre pensionister at sørge for.

Henry Christensen: En lille ting først. Finansministeren mente at måtte polemisere en lille smule mod, hvad jeg havde sagt i forbindelse med det dagsordensforslag, der blev vedtaget den 2. juni i år. Jeg tror såmænd ikke, det havde været nødvendigt for finansministeren at polemisere mod det, for jeg sagde vist noget i retning af, at det, vi her er nået frem til — og det var jo en anerkendelse også til finansministeren — er en imødekommelse af synspunkter, som vi bl. a. i mit parti nu har fremført igennem adskillige år; det tror jeg også andre end mine partifæller kan bekræfte. Og så føjede jeg til, at det jo endelig også er en imødekommelse af det dagsordensforslag, folketinget vedtog. Og den formulering synes jeg såmænd godt finansministeren kunne have accepteret.

Men nok så væsentligt er det at diskutere spørgsmålet om principperne eller omfanget af den samlede vækst i statens udgifter. Jeg har ikke sagt — og det var, ligesom om finansministeren også ville polemisere mod mig på det punkt — at man kan sætte en præcis målestok op om, at de offentlige udgifters stigning præcis i enhver situation skal svare til stigningen i produktiviteten her i samfundet. Det tror jeg ikke man kan sige så bastant, men jeg tror på den anden side heller ikke, at man kan stille det op på den måde, at man siger: de og de offentlige udgifter har vi ønske om, så dem tager vi først. Jeg tror, det er nødvendigt, at de, der skal træffe disse afgørelser, foretager en vis afvejning, hvori selvfølgelig indgår spørgsmålet om, hvor stærkt et behov der i den konkrete situation er for visse offentlige opgavers videre løsning, og hvorledes dette behov stiller sig i forhold til øvrige opgaver i samfundet. Lægger man nu ministerens formuleringer til grund, så taler han om produktionsstigningen. Jeg tror, det er fornuftigt at nøjes med at tale om produktivitetstigningen, for den del af produktionsstigningen, der er en følge af, at der er flere til at producere, kan vi ikke uden videre give os til at disponere helt og fuldt over. Disse flere, der er med til at fremstille produktionen, må have mulighed for at disponere over en rimelig andel først.

Så bliver der efter ministerens tal tilbage et håb om en vækst på 2.800 mill. kr., og her er finansministeren startet med — for sit eget vedkommende — at disponere over halvdelen, de 1.400 mill. kr. Dertil kommer — hvad ministeren også erkender — den forventede vækst i kommunernes udgifter — en stigning, der næppe bliver mindre — og derfor er det vist meget realistisk at sige, at i det barberede budget disponerer det offentlige på forhånd over omkring 2.000 mill. kr. af de 2.800 mill. kr. Vi må snarere frygte, at denne stigning vil blive større, og vi har ingen grund til i øjeblikket at vente en større produktivitetstigning.

Så er det næste spørgsmål: hvorledes stiller en sådan afvejning sig i forholdet til det behov, der i dag er for at styrke mange virksomheders indtjeningssevne, for at øge investeringstakten på mange af